

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/219/2020
Identifikačné číslo spisu: 2116217641
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2116217641.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanému G. L., narodenému XX. E. XXXX, trvale bytom v V., J. F.i XXX/XX, o zaplatenie 24.357,13 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19Csp/33/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. marca 2020 sp. zn. 11Co/125/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 17. marca 2020 sp. zn. 11Co/125/2019 v celom rozsahu a rozsudok Okresného súdu Trnava z 28. januára 2019, č. k. 19Csp/33/2016-45, vo výroku II. a III. z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súde Trnava na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. januára 2019, č. k. 19Csp/33/2016-45, rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni sumu 24.357,13 eur, úrok vo výške 1.156,14 eur, úrok z omeškania vo výške 175,80 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 24.357,13 eur od 1. júla 2016 do zaplatenia, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1 Žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 24.357,13 eur, úroku vo výške 1.156,14 eur, úroku z omeškania vo výške 433,06 eur, úroku vo výške 8,99 % zo sumy 24.357,13 eur od 1. júla 2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 24.357,13 eur od 1. júla 2016 do zaplatenia, a to titulom poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 25.000 eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach v počte 108 vo výške 339,90 eur. Žalovaný prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobkyňa vyhlásila predčasnú splatnosť úveru k 19. máju 2016. Pohľadávka žalobkyne predstavovala k 30. júnu 2016 sumu 25.946,33 eur a pozostávala z istiny vo výške 24.357,13 eur, úroku vo výške 1.156,14 eur (vyčíslený úrok do vyhlásenia predčasnej splatnosti) a úroku z omeškania vo výške 433,06 eur (súčet riadnych úrokov po zosplatnení a úrokov z

omeškania). Úroky po zosplatnení úveru od 19. mája 2016 do 30. júna 2016 predstavovali sumu vo výške 257,26 eur a úrok z omeškania do 30. júna 2016 predstavoval sumu vo výške 175,80 eur.

1.2 Súd prvej inštalácie s poukazom na § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení a § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení mal za preukázaný skutkový stav tvrdený žalobkyňou, nevyhoveli však žalobe v rozsahu nároku na zaplatenie úroku vo výške 8,99 % zo sumy 24.357,13 eur od 19. mája 2016 do zaplatenia, t. j. za obdobie po zosplatnení úveru. Stotožnil sa s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. marca 2020 sp. zn. 11Co/125/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1 V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že z aplikačnej praxe súdov vyplýva, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu, a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštalácie a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. apríla 2018 sp. zn. 12Co/16/2018, zo 7. novembra 2018 sp. zn. 15Co/193/2018, Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2018 sp. zn. 19Co/70/2018, Krajského súdu v Prešove z 28. novembra 2017 sp. zn. 8Co/221/2016, z 27. marca 2018 sp. zn. 24Co/99/2017, z 8. novembra 2018 sp. zn. 17Co/110/2018 a Krajského súdu v Trnave z 27. marca 2018 sp. zn. 10Co/403/2016 a 6. marca 2019 sp. zn. 24Co/189/2018. Uviedol, že veriteľ poskytuje dlžníkovi v podstate dve výhody, keď prvou je možnosť dlžníka použiť cudzí kapitál často väčšieho objemu v porovnaní s jeho aktuálnymi vlastnými finančnými možnosťami a druhou je možnosť vrátiť požičaný kapitál až po uplynutí určitej doby, počas ktorej veriteľ nie je oprávnený kapitál požadovať späť. Pokiaľ ide o zosplatnenie, ide o dôsledok protiprávneho správania sa dlžníka, teda reakciu veriteľa na neplatenie splátok istiny spolu s úrokmi. Formálne zosplatnením dochádza k posunu splatnosti pohľadávky. Týmto spôsobom dlžník stráca vyššie uvedené výhody, predovšetkým vrátiť požičané peňažné prostriedky v splátkach. Z hľadiska výhodnosti alebo nevýhodnosti postavenia spotrebiteľa, ako aj postavenia veriteľa, sa žiada doplniť, že veriteľ poskytuje peňažné prostriedky s určitým obchodným zámerom a obchodnou politikou, kedy na základe ponuky aj dopytu poskytuje peňažné prostriedky s predpokladom čo najvyššieho zisku, z toho dôvodu poskytuje úver s dobou návratnosti v určitej lehote, pričom ako odplatu dojednáva úroky v určitej výške. Výška týchto úrokov súvisí s tým, za akých okolností a podmienok je veriteľ ochotný peňažné prostriedky požičať, resp. stratiť dispozíciu s nimi aj za rizika, či ich predpokladaná ziskovosť bude v zmysle obchodnej politiky veriteľa. Dlžník v takom prípade získava väčší objem peňazí, ktoré aktuálne môže použiť s tým, že predpokladá, že v určitom časovom horizonte tieto bude schopný vrátiť. Pokiaľ nastane situácia, že dlžník peňažné prostriedky nie je schopný vrátiť, teda plniť v súlade so svojím záväzkom, veriteľ nemusí pristúpiť k zosplatneniu úveru, pričom nezanikne ani nárok veriteľa počas tohto obdobia na úrok ako odplatu (v takomto prípade nevzniká nárok na úroky z omeškania z celej sumy).

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nepriznania uplatneného

úroku z úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere po zosplatnení úveru a proti závislému výroku o trovách konania podala žalobkyňa (ďalej len „dovolatelka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C. s. p.“). Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru aj za obdobie po splatnosti úveru až do jeho vrátenia, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom sa jedná o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa jej názoru, nárok na zaplatenie úroku - ktorý je cenou (odplatom) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a nemožno ho považovať, resp. zamieňať so sankčným mechanizmom - nie je limitovaný splatnosťou úveru, ale zo zákona (§ 502 ods. 1 a § 503 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka) trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich skutočné vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení úveru. To znamená, že zákon, ani žiadny iný všeobecne záväzný právny predpis, nevyklučuje simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania, a súčasne zmluvne dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. V opačnom prípade by porušenie povinnosti splácať úver riadne a včas dostalo dlžníka do ekonomicky výhodnejšieho postavenia než v prípade riadneho plnenia svojej povinnosti, keďže sadzba úrokov z omeškania je nižšia ako sadzba dohodnutých úrokov z úveru, a to nemožno považovať za správne. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobe vyhovieť aj vo zvyšku (t. j. aj v časti nároku dovolateľky na úrok z úveru po zosplatnení úveru).

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo aj „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a aj dôvodné, a preto rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie v dovolaní napadnutej časti zrušil (§ 449 ods. 1, 2 C. s. p.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

6. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

9. Ako už bolo uvedené, v preskúmvanej veci dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom malo ísť o otázku existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru. Dovolatelka teda dovolanie odôvodnila prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzila nielen to, ktoré právne posúdenie veci považuje za nesprávne (označením právnej

otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), ale aj to, v čom ňou namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav).

10. V prejednávanej veci rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

11. V dobe rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už uvedená právna otázka bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020 v druhovo totožnej veci tej istej dovolateľky, v ktorom najvyšší súd (o. i.) uviedol:

„18. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obch. z. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obch. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obch. z. o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 OZ).

19. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z.). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

20. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplyva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

21. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

22. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok

v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

23.1. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru

platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlužník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

23.2. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplattenia istiny

po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

23.3. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplattených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

24. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Uvedené rozhodnutie bolo aj uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5 z roku 2021.

12. V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho ovovania podaného tou istou dovolateľkou - vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2Cdo/115/2019, 5Cdo/73/2020, 7Cdo/307/2019, 7Cdo/118/2019, 8Cdo/221/2019, Cdo/237/2019, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/6/2020, 9Cdo/24/2020, 9Cdo/270/2020, 9Cdo/332/2020 v ktorých dospel dovolací súd k zhodnému riešeniu právnej otázky vedúcej

k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, od ktorého sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto časti zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

14. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a dovolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok